

uløselig, og måske lader den lovgivende forsamling hele Danmark udvikle sig til en stor Ri-Bus-skandale.

Hvad jeg mener om statsministerens tale i tirsdags er positivt. Statsministeren afleverede sine 22 sider næsten uden fejl. Det var virkelig flot, synes jeg, og med min skolefortid vil jeg bruge ord som imponerende og langt over middel.

Jeg er vild med sådan nogle simple begreber som ens trækprocent, bruttotrækprocent og borgerløn. Men når vi herinde taler om at forenkle tingene, så bliver de jo altid meget mere komplicerede. Når så borgerløn og bruttoskat nævnes – det er jo klare forenklinger af eksisterende systemer – så flipper hele salen ud. Det kan ikke lade sig gøre og hist op og kom herved.

Jeg mener nu, at alt egentlig kan lade sig gøre. Det er jeg da beviset på. Alle sagde, at det ikke kunne lade sig gøre at komme i Folketinget, men jeg beviste da, at det sagtens kunne lade sig gøre.

Hvis I tror, at borgerløn og bruttoskat vil sende horder af offentligt ansatte ud på ledighedsørkenvandring, er det, fordi I har glemt domkirken på Djursland. Alle de mennesker, der bliver frigjort fra intetsigende snagen i andres privatliv, kan da snildt gå i gang med at bygge disse kæmpemæssige åndskatedraler, som tiden så desperat sukker efter, nemlig åndscentraler, hvor vi dagligt kan gøre hinanden opmærksom på, at det eneste, vi kan tage med herfra, når vi dør, er det, vi har givet væk. Eller som Østens vise mænd siger: Det eneste, en mand i sandhed kan kalde sit eget, er ikke det, han ejer, men det, han gør.

Vi bliver i dag tudet ørene fulde med, at vi skal spare op til vores alderdom, og at vi kan trække det fra i skat og alt sådan noget. Det gør, at vi glemmer at leve livet eller udsætter det at leve, til vi har tid. Når så tiden oprinder, er livet forbi, og vi bliver nogle sure, vrisne, gamle fjolser – noget, som vi aldrig havde tænkt os at blive.

Der bliver sparet op til alderdommen som aldrig før, med kapital- og ratepensioner og livsforsikringer og jeg skal gi' dig. Det går nok med dem, som det gik med opsparingen i 1950'erne: Regeringen stryger hele molevitten. Det er højst sandsynligt, at det går kapital- og ratepensioner ligeså.

Så bliver vi da for alvor sure og vrisne.

Her er et godt råd: Hæv jeres private pensioner nu og få i det mindste 40 pct. ud af det. Så

får staten til gengæld så mange gange 60 pct., at jeg tror, gælden er ved at være væk. Altså: Ved at leve livet, før det er for sent, bliver gælden betalt. Husk John Lennons ord: Life is what happens to you while you are busy making other plans.

Det er jo en hel rigtig tale, det her!

I overskriften står der miljø og økologi. Lad mig se, jeg har glemt forsvaret, men det er okay.

Miljø og økologi, ja, det ved jeg snart ikke hvad jeg skal mene om, efter at halvdelen af verdens biler er smidt væk til fordel for blyfri køretøjer, hvorefter man gudhjælpemig bare definitivt fjerner blyet fra al benzin. Det var et genialt træk fra bilindustriens side. Genialt, intet mindre.

Jeg har et forslag om at samle braklægnngen i puljer, så vi er i stand til at braklægge hele landbrug og derved være lidt på forkant med den økologiske efterspørgsel. Jeg har en drøm om økologi og motorveje med en ny andelsbevægelse, der sigter efter Hamborg: Der skal hver morgen klokken 03.45 komme en kæmpe sending supersunde danske landbrugsprodukter til torvehallerne i Hamborg. *Qualität aus Dänemark*. Lækre danske solmodne lastbiler fyldt med guf til de tyske tegnebøger. Jeg kan se det for mig. Vi kan måske være så heldige at få nogle folk tilbage på landet igen. Flere strutsunde, bredbarmede piger i grofftekanterne, hvor de færdiggør deres seneste geniale agrare udspil på deres transportable notebook-computere.

Her i 1996 – nu står der Europa-Unionen – skal der jo være folkeafstemning, og denne gang skal det være om de fire forbehold i Edinburgh-aftalen, de fire p'er: Penge, pas, politi og pistoler. Edinburgh-aftalen er jo SF's svendestykke, og det var det, der gjorde mit valg til Folketinget muligt. Forskellen på mig og SF er, at da jeg blev valgt, turde jeg godt møde op meget ulig SF, der med deres længe ønskede nej i hænderne skyndte sig at sælge deres sjæl for en god kasse skotsk whisky. Hvis SF havde turdet tage konsekvenserne af sin politik, havde det danske demokrati ikke lidt det forsmædelige nederlag, da folkeafstemningens nej blev ændret til et ja.

Det kunne meget let blive et nej ved folkeafstemningen i 1996, og det skal jo blive et ja. Ellers er over 20 års arbejde med EU omsonst. Jeg synes, det er at spille hasard med det danske demokrati at sende noget ud til folkeafstemning, hvor svaret skal blive ja. Vi skulle skamme os.

Vi står i fremtiden over for, at det store skæbnehjul igen skal til at rulle, som det gjorde for